

VERONIKA, 19. 7. 2007

Poprvé v životě cestuju na druhou stranu zeměkoule. Když po nekonečném letu vystoupím na tokijském letišti Narita, jako kdybych se znovu narodila. Nové je tu úplně všechno. Připadám si doslova jako malé dítě. Dívám se na nápisy, ale neumím je přečíst. Slyším proud řeči, ale nerozumím mu. Vzduch je nezvykle vlhký a já se novorozeneckýma očima udiveně rozhlížím okolo. Všude kolem mě proudí tmavovlasý dav, a tak se poprvé v životě cítím jako zástupce menšiny. A ta únava. Jak může být ráno, když já mám ještě noc? Přede mnou se klikatí vyčerpaný had cizinců. Ano, odted' jsme všichni cizinci, *gaidžinové*. Společně čekáme každý na svého imigračního úředníka. Začnu propadat nervozitě. Už jsem o japonském imigračním slyšela pár příběhů, takže vím, jak bych měla vypadat, aby mě pustili dál. Pytlovité oblečení, nic vyzývavého. A radši ne moc upraveně. Jinak mě prý osočí z toho, že si jedu do Japonska vydělávat prostitucí nebo tancem u tyče. Ženy z „východní Evropy“, jak nám tu pořád ještě říkají, jsou tady hodně populární. Se svým vzhledem si vrásky dělat nemusím, po čtrnácti hodinách cestování zaručeně pěstěně nevypadám. Fronta je nekonečná. Ať je to muž. Ať je to muž. A je to muž.

Sebevědomě anglicky vypálí: „Why? Proč?“

Proč? Proč? Po vteřince trapného ticha mi to v hlavě automaticky přepne na dobře nacvičenou „zkoušku na univerzitě“, takže se snažím za každou cenu něco říct. Hlavně nemlčet.

„Jedu sem na výlet. Jako turistka.“

„No. No! When? Kdy?“

Jak kdy? Copak je tu ve škole učí jen tázací částice? Fronta za mnou už dávno zmizela. Jsem tu poslední, co očividně neprošla sítím. Chytila jsem se jako ryba do sítě a ani nevím proč. Úředník ztratí trpělivost a pokyne mi, abych šla za ním. Proč zrovna já. Hlavou mi probíhají vzpomínky na všechny ty večery, které jsem po přednáškách strávila na brigádách, abych si na tenhle výlet vydělala. A teď mě jen tak pošlou zpátky? Jenom proto, že se se mnou neumí domluvit anglicky? Drtí mě únava a vážnost situace. Přijdeme do malé místnosti, kde už na sedačce sedí další mladá blondýna. Musím se pousmát, to už je na mě moc. Konečně seženou někoho, kdo umí mluvit anglicky. Mladá Japonka se příjemně usmívá a rozhodně nepůsobí tak nervózně jako můj imigrační úředník. Musím předložit všechny dokumenty včetně studentského průkazu, o který se zajímá tak živě, jako by snad rozuměla tomu, co je na něm napsané. Ne, nechci tu zůstat. Ano, vrátím se poslušně zpátky do školy. Chci to tu jen na pár týdnů vidět! Je to snad zločin? Ne, takže můžu zas na svobodu, do haly za svým opuštěným kufrem, kterému zatím dělá společnost letištní zřízenec.

Ale proč jsem do Japonska vlastně přijela? Možná bych svůj příběh měla vyprávět od začátku. Anebo raději někdo jiný... Začalo to totiž úplně jinak.

KÓTA, 22. 8. 2003

Konečně uvidím ten cizokrajný svět, který jsem si až doteď jen představoval. Už letím dvanáct hodin, je jasno a dvacet šest stupňů Celsia. Neumím si ani trochu představit, jaké to bude, až se dostanu do Čech. Za těch osmnáct let, co žiju, jsem se nikdy do zahraničí nepodíval. Vlastně jsem ještě nebyl ani v hlavním městě Tokiu. Doteď bylo Hokkaidó celý můj svět. Vždycky jsem si myslel, že to tak i zůstane. Moji příbuzní ani kamarádi taky nikdy z ostrova neodjeli, tak proč bych měl já? Narodil jsem se v malém městě a dětství jsem strávil obklopený divokou přírodou, horami a řekami. Jednoho dne mi ale máma ukázala inzerát. Hledají studenty na roční zahraniční výměnu. Možnost, že bych mohl z ostrova odjet pryč, mě zasáhla jako blesk. Něco takového mě nikdy nenapadlo. Dali mi seznam zemí, abych si vybral, kam bych chtěl. Neměl jsem ani ponětí, kam by to mělo být, tak jsem si vybral zemi, o které jsem toho věděl nejmíň. Řekl jsem si, že to tam tím pádem bude nejexotičtější. Lidé v mém okolí taky netušili, kde Česká republika je. Většinou tipovali Sovětský svaz. Poprosil jsem mámu, aby mi poradila, jaké mám koupit dárky pro svoji hostitelskou rodinu.

„Hm. Já bych řekla, že lidé ve východní Evropě budou pořád ještě chudí. Asi nemají moc oblečení. Co kdybys pro hostitelskou maminku koupil silonky? Cizinci si tu v obchodáku pořád kupují japonskou elektroniku. Takže pro tátu a bratra bys mohl koupit třeba foťák.“

Tak proto teď sedím v letadle do Čech a vezu silonky a nejnovější model foťáku Canon. A taky pořád ještě netuším, kam to vlastně jedu. Je to dobrodružství.

Na ruzyňské letiště přilétám po dlouhé cestě úplně vyčerpaný. Když mě o chvíli později veze moje nová hostitelská rodina přes město domů, očekávám panelák. Trochu jsem si českou kulturu nastudoval a dočetl jsem se, že to je v Praze typické bydlení. Auto ale zastaví před domem, který má snad dvacet ložnic a šest koupelen. Můj nový pokoj je větší než obývací u nás doma. Vůbec nevím, jak si mám s tím prostorem poradit, takže všechno vybalím do jednoho kouta a zbytek místnosti je prozatím prázdný.

Musím říct, že i koupelny jsou tu divné. Češi mají záchod klidně hned vedle sprchového koutu. Je to opravdu nechutné.

Už mě volají k večeři, teď jim budu muset dát ty silonky. Zatracené máminy rady!

U nás dáváme všechno jídlo na stůl najednou, takže když dostanu hovězí vývar a jinak nikde nic, je to pro mě dost velké překvapení. Češi jsou asi hodně skromní. I když jsou bohatí a mají velký dům, dají si k večeři jen polévku. Po té cestě mi ale pořádně vyhládlo, takže si musím snad pětkrát přidat, než se mi konečně přestane kroutit břicho hlady. A všichni ostatní na mě jen zírají, zatímco já jím a jím. Upíjejí při tom nějakou divnou vodu s bublinkami. Sám jsem to ochutnal taky, a je to dost zvláštní. Nakonec se mi přece jen podaří se té polévky jakž takž najíst. Vtom začne máma servírovat špagety, které už do sebe samozřejmě narvat nedokážu. Proč já se musím pořád jenom za něco stydět.